

ע"פ 58242/12/16 - איתי בושארי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ת 58242-12-16

בפני כבוד השופטת רחל ברקאי

איתי בושארי

המערער

נגד

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אבי ביטון (פמ"ד)

המשיבה

פסק דין

בפני ערעור על החלטות בית משפט השלום לתעבורה באשדוד (כב' השופטת דורית בונדה), מיום 18.12.16, בתיקים תת"ע 5857-07-16 ו-תת"ע 5858-07-16, אשר דחה בקשות המערער לפסיקת הוצאות.

כמו כן מופנה הערעור כנגד החלטת בית משפט קמא (כב' השופטת רבקה שוורץ), מיום 8.12.16, בתת"ע 10801-07-16, אשר לטענת המערער פסק לטובתו סכום הוצאות נמוך מזה הראוי לטעמו.

אין חולק כי המערער קיבל ביום 31.5.16, הזמנה למשפט וכתב אישום בגין נהיגה במהירות מופרזת. בנוסף, ביום 5.6.16, נשלחו אל המערער שתי הזמנות למשפט נוספות האחת בגין נהיגה במהירות מופרזת והשניה בגין חציית צומת ברמזור אדום.

בהזמנות הנ"ל נקבעו למערער שני מועדי דיון בבית המשפט השלום לתעבורה באשדוד. האחד ביום 19.9.16 בפני כב' השופטת שוורץ והשני ביום 20.9.16 בפני כב' השופטת חקלאי.

ביום 1.7.16, מיד לאחר קבלת כתבי האישום, הגיש המערער תלונה למשטרת ישראל ולפיה לטענתו מבצע העבירה הוא אדם אחר הנוסע עם אותו מספר לוחית זיהוי של כלי רכבו של המערער. בהתאם, פנה ביום 11.7.16 למשטרת ישראל בבקשה בכתב לבטל את הדוחות בגינן הוגשו נגדו כתבי אישום.

ביום 14.8.16, נשלחה תגובת משטרת ישראל ובה נאמר כי פנייתו של המערער הועברה לטיפול.

ביום 18.9.16, משלא נענו פניותיו של המערער, הגיש הוא שתי בקשות דחופות לבית המשפט השלום לתעבורה לביטול כתב האישום. האחד בתיק 10801-07-16 שהיה קבוע בפני כב' השופטת שוורץ והשניה בשני התיקים הנוספים 5857-07-16 ו-5858-07-16 בפני כב' השופטת חקלאי.

כב' השופטת שוורץ קבעה, בהחלטתה מיום 19.9.16, כי לא ניתן למסור כפירה בכתב האישום בכתב וכי על המערער להתייצב לדיון ולהעלות טענותיו בפני בית המשפט. לפני משורת הדין דחתה היא הדיון ליום 16.11.16.

לעומת זאת, כב' השופטת חקלאי בהחלטתה מיום 18.9.16, קבעה כי הישיבה הקבועה ליום 20.9.16, תתקיים במעמד התביעה בלבד וכי הנאשם פטור מהתייצבות לדין.

המערער התייצב לדין שהיה קבוע בפני כב' השופטת שוורץ ביום 16.11.16, וחזר על הודעת הכפירה נוכח טענת זיוף מספר רישוי של כלי רכבו. ב"כ המאשימה ביקשה לחזור בה מהאישום ובית המשפט נעתר לביקשה ופסק לטובתו הוצאות בסך 1,500 ₪.

בנוסף התייצב המערער לדין שלטענתו היה קבוע בפני כב' השופטת בונדה ליום 18.12.16, שם הודיעה ב"כ המאשימה כי הם חוזרים בהם מכתבי האישום וביקשתו לפסיקת הוצאות נדחתה.

כנגד החלטות אלו מבקש המערער לצאת כאשר טוען הוא כנגד החלטת כב' השופטת שוורץ, כי סכום ההוצאות שנפסק לטובתו הינו נמוך ואינו תואם את הוצאותיו בפועל וגם לא מפצה אותו על עוגמת הנפש שנגרמה לו.

אשר להחלטת כב' השופטת בונדה טוען המערער, כי שגה בית משפט משנמנע לפסוק לטובתו הוצאות בנסיבות בהן נדרש להתייצב לדין ולבזבז יום עבודה.

ב"כ המשיבה טען לדחיית הערעור והותרת החלטות בית המשפט קמא בעינן.

לאחר שחזרתי והפכתי בטענות הצדדים סבורה אני כי דין הערעור להידחות.

תחילה, יש לציין כי מקום שלא אוחד הדיון בשלושת התיקים בבית המשפט קמא נדרש המערער להגיש שלוש הודעות ערעור ולא אחת כפי שנעשה.

לכאורה, אך בשל מחדל זה נכון היה לדחות הערעור על הסף.

אולם, לא גם במהות הדברים יש לשחות הערעור.

אשר לקביעת סכום ההוצאות שנפסק לטובת המערער על ידי כב' השופטת שוורץ, אינני סבורה כי מדובר בסכום שאינו תואם את הוצאותיו של המערער. מה גם, שבמסגרת הטיעון שבפני לא חזר המערער על טיעון זה והתמקד בטיעוניו כנגד החלטת כב' השופטת בונדה שלא פסקה לו הוצאות.

אשר להחלטות כב' השופטת בונדה - עיון בבקשות ובהחלטות כב' השופטת בונדה מלמדים כי המערער לא הוזמן לדין שהיה קבוע תחילה ליום 20.9.16 (ראה החלטת כב' השופטת בונדה מיום 18.9.16 הפוטרת את המערער מהתייצבות לדין) ולאחריו הדיון אשר היה קבוע ליום 18.12.16.

המערער הודה כי לא קיבל הזמנה לאותו מועד דיון (18.12.16) ואולם, על פי בדיקה שעשה באופן יזום מול מערכת נט

המשפט הבין כי עליו להתייצב לדין.

לא מובן מדוע הבין זאת המערער, מקום שבהחלטת בית משפט קמא מיום 20.9.16, נכתב מפורשות כי התיק קבוע לשיבת תזכורת תביעה ליום 18.12.16, במובן זה ששיבה זו נקבעה לתזכורת במעמד התביעה בלבד. המערער התייצב מיוזמתו שלו מבלי שנדרש לעשות כן.

באותה ישיבה חזרה בה המאשימה מכתבי האישום והאישומים כנגדו בוטלו.

בקשת המערער להוצאות נדחתה וסבורה אני כי בדין נדחתה הבקשה.

תחילה יאמר, כי המערער טרח מיוזמתו לאותה ישיבה מבלי שהוזמן על ידי בית המשפט וככל ששגה בשיקול הדעת והתייצב לדין אין לו להלין אלא על עצמו.

גם לגופו של עניין, לא זכאי המערער להוצאות שכן הזכאות להוצאות בהליך פלילי מכוח סעיף 80 (א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, יכול שתקום בנסיבות אישום שבוטל לפי סעיף 94 (ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, או בנסיבות שלא היה יסוד לאשמה.

במקרה דנן, המדינה חזרה בה מכתב האישום עוד בטרם מענה ועל כן המדובר בנסיבות סעיף 94 (א) לחסד"פ, בהן המשפט טרם נפתח ולמעלה מכך אין לומר לגבי המקרה הנדון כי לא היה יסוד לאשמה המיוחסת למערער, מאחר והתביעה לא יכלה לדעת כי מספר הרישוי של רכב המערער זויף.

בהינתן כל האמור לעיל, לא מצאתי כל שגגה שנפלה בהחלטת בית משפט קמא (כב' השופטת בונדה) אשר דחתה בקשת המערער להוצאות.

סוף דבר, הערעור על כל החלטות בית המשפט קמא - על כל רכיביו נדחה.

שקלתי חיוב המערער בהוצאות המשיבה נוכח ערעור סרק זה, אולם לפני משורת הדין אינני עושה כן.

ניתן היום, י"ז טבת תשע"ז, 15 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.